
Pàgina Literària

INTRODUCCIÓ

La pàgina literària d'aquest trimestre és signada per una persona, Na Mª Teresa Llorens de Vázquez, certament prolífica i polifacètica. Poetesa, dramaturga, compositora, cantatriu, actriu, directora d'escena... De les seves mans ha sortit una ingent producció de la qual, a manera d'exemple, podem assenyalar la xifra de 23 himnes de diferents pobles de Catalunya, entre els quals es troba, òbviament, el de la nostra vila.

Immersa, pràcticament des de la seva infantesa en el món de la literatura i la música, ha seguit brillantment les petjades del mestre Jaume Llorens Llaveria, el seu pare, destacant molt especialment per la seva facilitat en compondre lletres i músiques indistintament. És de destacar, tanmateix, la seva activitat com a organista i soprano, arribant a cantar diverses vegades al Palau de la Música Catalana, així com els constants contactes amb el món del teatre, ja dirigint l'escena, ja escrivint diverses obres.

Per a concloure aquesta breu presentació de la persona que ens visita aquest cop a la pàgina literària, podem dir que, malgrat no haver nascut a Alcover, la seva vinculació a la nostra vila és inqüestionable; així, Alcover esdevé, sovint, protagonista de la seva obra, destacant, entre tants i tants versos de temàtica alcoverenca, el ja esmentat himne d'Alcover i els Goigs a la Mare de Déu del Remei.

Resti com a penyora i mostra significativa de tot el que hem dit, aquest poema que a continuació us presentem.

AVE ALCOVER!

Jo et saludo, Alcover, perquè t'estimo;
jo et saludo, Alcover, perquè ets història;
jo et saludo, Alcover, perquè el teu terme
és del Camp, de l'Alt Camp de Tarragona.

Tens portals i muralles de nou segles,
Sant Miquel i el Portal roig de la Saura;
per escut tens una ala. Així t'aixeques
i per guia un sol Déu que tot ho inflama.

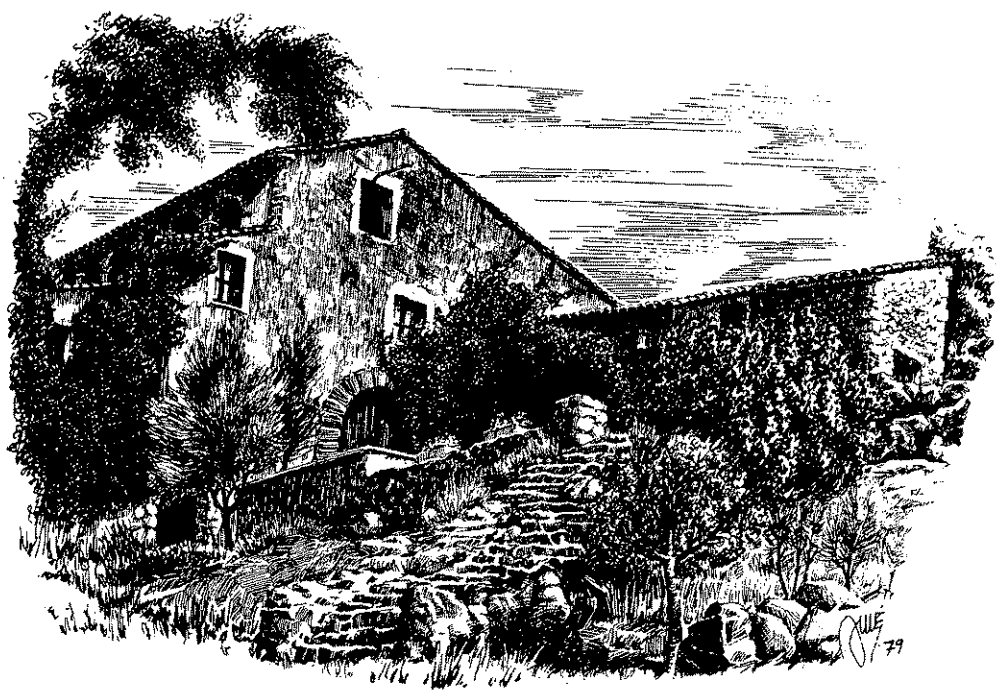
Al-Kover(1), que en el Camp de Tarragona
has escrit el teu nom amb lletres d'or,
has lluitat per l'Església. Has estat noble,
no has volgut invassors, tampoc traïdors.

A l'orient, Francolí et somriu i et besa;
al migdia, les Voltes del Torrent.
A ponent tens la Roca Foradada
i pel nord Serra Gran canta Alcover.

Et limiten la Riba, Valls, Rourell,
Vilallonga, Milà, Albiol, la Selva,
Perafort, la Masó, Mont-ral, Morell,
i Picamoixons la Plana el trempa.

De la Pobla a Rojals, el cel t'espera
i una cresta molt alta és Mas de Jordi.
Dels Motllats un riu baixa; és el Glorieta
que et parteix, Alcover, com un gran somni.

El Mas Roig d'escollida i clara història
et donà un exemple aquell gran dia
que una ermita a Jesús dedica i dóna,
i ens recorda que és bo el qui en Ell confia.

El Mas Roig, segons dibuix d'en F. Juvé.

(1) Cap de partit en temps dels àrabs.

Amb amor donem nom a uns altres masos.
De Burguet, Picarilla, Mas de Fau,
d'en Murtrà, Mas de Sans, Mas de Cantó.
El Mas Blanc, d'en Ciré i Barberà.

De Corbella, Pauet, Mas de Sumí;
Rafalet, de Vilella, de Massoni,
Baladré, Mas d'Urrútia, fort camí
que menava l'alarb al seu refugi.

De Forès, la Torreta i Monravà,
Mas de l'Era, Xarrumba, en Vall Micanyo,
de Busset, Romiguera, el de Bassà,
Masatè i de Tinet i mas de Vano.

Mas de Gomis, de Barro i de Llaneta,
Geperut, Mas del Titu, Mas del Gat,
que no es diu pas del Gat, es diu Santa Àgata,
que transforma el seu nom en Mas del Gat.

Mas de Gràcia, Garriga i la Solana,
de Ferré, de Gasol i de la Fam,
Puig de Marc, de Cabrera i de la Torre,
Mas de Blai, que fa front al Samuntà.

Mas Marxant de París, de Batistó
en l'antic camí vell de Tarragona,
del Cogoll, de Llecsó i el Degotall,
Barraqueta, casona que es derroca.

La Florida, del Dolço, l'Hort dels càntrics
Mas de Bruno i Destrals, la Parellada,
Mas de Llopis, Catèrio i de Rubió,
Mas del Roig, Sol de l'Horta i la Cabana.

Des de Gràcia es veu el Pirineu
com guardià de la terra catalana,
com guardià que ens escolta i ens prevé
d'aquell mal que d'enllà ve i ens aplanà.

Trobarem al voltant de les masies
uns avencs i unes coves singulars,
nius de bèsties i d'Espeleologia
que mil segles d'història tenen ja.

És notable la Cova del Migdia;
la de Gomis, l'Avenc d'Escaladors;
i direm que molt prop d'altres cingleres
hi ha la Pedra, la Roca del Catroc.

Tot el terme té un joc, viu, de rondalles
que es fineixen o no, en el riu Glorieta
i una fada els canta la non-nona
tot mirant les estrelles cada vespre.

El Bosquet i l'Aixàvega i Cisteré,
que perfilen el niu del riu Glorieta
i contemplen del baix Serra del Pou
que, com àguila, vigila i els rodeja.

Més enllà un altre Mas, el de Badejo,
que era hostal. S'hi hostatjaven traginers.
L'hostaler els donava llit i taula,
bona cara i semblant, per pocs diners.

De la Mica, Escombrall i Caçadó.
Mas de Granja, de Jònim, d'Escuté,
de Balances, Pinyero, de Bassó,
de la Font, de Curtano, de Mulé.

Flors del Camp en un jorn anomenada
és avui un hostal, el del Remei.
Lloc d'encís, car la mar es veu i encara
l'horitzó ens envia un tendre bes.

Recordem les millors fonts de la Vila;
la Font Gran, Font Major, del Degotall,
Font del Gat, Baladrer i de la Nina,
Remuntell, de la Boixa i Font de Fau.

La Font Fresca, del Mig i Font de Baix,
la de Gràcia, la Bola, Sant Miquel,
Pont dels Moros, Font Vella, del Remei
i la Font de les fonts del Glorieta.

De les Fonts del Glorieta baixa el riu
foradant i fent gorgs dintre la pedra;
l'aigua passa pels Cossis de l'Albiol,
el riuet que alimenta el riu Glorieta.

Niu de l'Àguila és el gorg on ans saltava
l'aigua viva, enèrgica i potent
que l'*electra* donava al nostre poble
que es mostrava arreu, gran i content.

El gorg blau que de nom diem la Peixera
tan aviat pren com dóna l'aire al riu
i baixem fins al Pont i el Gorg dels Moros
ens corprèn pel seu salt i pel seu fons.

I els molins? Molí Nou, el d'Alcover,
Molinet prop del riu i el Pont dels Moros,
el Molí de la Cuca, el de Tarrés,
de la Plana, del Coll, Gasol i Bolo.

Uns grans homes passaren per la Vila.
El segon Alfons rei de l'Aragó,
que donà carta al poble com a poble.
D'aleshores la vila té un tresor.

L'Arquebisbe el gran Hug de Cervelló,
Verdaguer, Baldelló i Maragall.
D'Alcover, fills del poble: Antoni Isern
i en Josep Aladern "Cosme Vidal".

Un il·lustre i sant bisbe Barberà
que a l'humil es lliurava sens repòs,
gomboldava el sofrent i el malalt
i deixà a la Vila un bon record.

Tantes coses tenim dins d'Alcover
que una fi no la té, no pot tenir-la.
Les esglésies, capelles, creus de terme,
tot demostra la fe d'aquesta vila.

Permeteu-me, Alcover, que us anomeni
unes flors, les ermites de l'entorn:
la de Gràcia, Virtuts, la de Sant Roc,
Sagrat Cor, del Sant Crist, de Bon Retorn...

I també us he de dir que en una falda,
una falda formosa de debò,
hi ha una ermita amb la Verge més gemada
d'aquest poble que estimo de tot cor.

Una Verge que riu i s'engalana
cada cop que pugem fins al Remei.
—Au, siguem-hi! L'Amor ha pres ufana.
Nostra Mare ens espera. Amunt. Al Cel!

MARIA TERESA LLORENS DE VÀSQUEZ